

Anden næstformand (Henning Grove):

Hr. Kim Behnke, ordfører for forslagsstillerne.

Kim Behnke (FP):

Martin Paldam havde næppe forestillet sig, at bogen skulle gøres til genstand for så mange citater fra Folketingets talerstol, og da der ikke udbetales royalties for citater fra Folketingets talerstol, har han ikke engang økonomisk gevinst af det.

Med hensyn til ministerens betragtninger kan vi da godt tage en lang diskussion om, hvorvidt dansk ulandsbistand er baseret på tvangsoptkrævede midler, men mit udgangspunkt er i den forbindelse, at hvis man skulle have et ægte udtryk for, hvad den danske befolknings offervilje er, så skulle man gøre det, som hr. Arne Melchior jo er et levende eksempel på, nemlig lade familierne individuelt afgøre, hvor meget og hvornår og til hvilke projekter man ønsker at yde bistand.

For hr. Melchior har jo fortalt, at 10 pct. af hr. Melchior's families indkomst går til forskellige projekter uden for hans egen familie, og det er jo godt, og jeg er sikker på, at store dele af den danske befolkning er parat til at yde bistand, men jeg bryder mig f.eks. ikke om, at nogle af mine skattepenge går til at understøtte marxistiske diktatorer.

Jeg ville hellere have haft, at Folkekirkens Nødhjælp eller Røde Kors eller andre ikkestatslige organisationer var kommet forbi med tilbud om, at jeg kunne støtte nogle projekter, som ville bringe det pågældende land eller det pågældende folk i en anden retning, men den valgmulighed har jeg ikke, for Folketingets flertal har vedtaget, at jeg skal aflevere i gennemsnit 6.500 kr. om året til dansk ulandsbistand, og så bliver pengene kanaliseret til projekter, som jeg som normaldansker ingen indflydelse har på.

Jeg har så den særstatus, at jeg sidder i Folketingets Finansudvalg, men det er jo kun 17 personer ud af hele den danske befolkning, der gør det. Og det er derfor, jeg mener, at uanset hvor snævre definitioner man giver på begrebet tvang, så opfylder den måde, det her fungerer på, alle definitioner om tvang, uanset om ministeren bryder sig om det eller ej.

Noget andet er så, om det er muligt at afrapportere de her projekter på en sådan måde, at man lærer af de fejl, der bliver begået, og dér er min opfattelse den, at der er en træghed i afrap-

porteringssystemet, som gør, at man slet ikke lærer af de fejl, der bliver begået.

For af de store, tykke rapporter, som følger projekterne, og som Finansudvalget fik tidligere – nu er det vist kun Udenrigsudvalget, der får dem – kan man med hensyn til de enkelte projekter år for år se, at der er budgetoverskridelser, og at man så bevilger flere penge og sender flere mennesker af sted og prøver nogle nye bevillingsmetoder osv., men at man først efter mange år konkluderer, at det pågældende projekt nok må opgives.

Og dér er det, jeg har læst Martin Paldams anbefalinger sådan, at man på et langt tidligere tidspunkt burde gå ind og analysere det pengeflow, der er i de pågældende projekter, og så måske opgive nogle flere af dem undervejs – fremfor at betragte det som et politisk prestigetab at måtte opgive nogle projekter – altså hellere gøre det end at blive ved med at pumpe penge i noget, som er udsigtsløst.

Det finder bare ikke sted, for Danmarks politiske prestige på de bonede gulve i FN og andre organer prioriteres højere end det at sikre, at de danske penge virkelig går til at hjælpe folk i den tredje verden, der er i nød.

Hr. Melchior brugte et godt udtryk, nemlig at menneskeligt set er det bedre at give end at modtage, og det er jo fuldstændig korrekt. Det er jo også derfor, en lang række ulande samles under det engelske udtryk »trade, not aid«, for de vil hellere have samhandel med de vestlige lande end bistandsmidler, for med mange af bistandsmidlerne følger der jo en lang række forpligtelser, og mange af dem bliver også givet med et mere eller mindre slet skjult imperialistisk formål.

Martin Paldam gør sig den ulejlighed i slutningen af sin bog bl.a. at skrive:

»Vi har også lært, at det afgørende for ulandenes udvikling er, hvad de selv gør. Det er i det lange løb langt vigtigere, end hvad noget hjælpeprogram kan gøre.«

Og så slutter han oven i købet bogen med en lille bøn – og den er blevet sagt før:

»Jeg håber meget, at denne bog vil medvirke til at øge realismen på dette store og vanskelige område, og at det vil føre til, at den store danske ulandshjælp kan bevares og drejes sådan, at den kommer til at hjælpe mere.«

Men den debat, vi har haft i dag, peger desværre ikke i den retning, for ministeren er i sin selvtilstrækkelighed og selvtilfredshed over den måde, tingene fungerer på, ikke parat til at ind-